

Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č. j. 21 Cdo 2058/2012

Proti rozsudku odvolacího soudu podala společnost TM odvolání, neboť nesouhlasila se závěrem o neprokázání poskytnutí vyúčtovaných služeb účastníkovi, a opět argumentovala tím, že dostatečným a jediným možným důkazem je podrobný výpis hovorů a připojení obsahující údaje o době komunikace a objemu přenesených dat.

Dovolací soud konstatoval přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“), neboť bylo pro rozhodnutí v projednávané věci mimo jiné významné vyřešení právní otázky, co je obsahem povinnosti tvrzení a důkazní povinnosti osoby poskytující veřejně dostupné služby elektronických komunikací ve sporu mezi ní a účastníkem o úhradu ceny za poskytnutou službu. A to proto, že tato právní otázka dosud nebyla dovolacím soudem vyřešena a má pro napadený rozsudek odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam.

Nejvyšší soud dovodil z ustanovení § 64 odst. 1 ZEK, že poskytovatel služby elektronických komunikací má ve sporu s účastníkem o úhradu ceny za poskytnutou službu břemeno tvrzení, že službu poskytl v rozsahu a kvalitě odpovídající ceně, a důkazní břemeno, pokud jde o prokázání takového tvrzení. Dále konstatoval, že z takového vymezení břemene vyplývá, že poskytovateli nestačí ve sporu s účastníkem prokázat naměřený objem přenesených dat, ale také co bylo obsahem datové komunikace, aby bylo možné prokázat zda byla služba poskytnuta řádně⁶.

K prokázání obsahu datové komunikace pak mohly podle názoru dovolacího soudu být využity nejen URL adresy ale také jiné důkazní prostředky. K zákonnosti důkazu v případě URL adres se pak dovolací soud vyjádřil pouze stručně tak, že dřívější rozhodnutí byla správná, a že tedy k uchování URL adres byla společnost TM oprávněna aniž by tím porušovala ustanovení čl. 10 Listiny základních práv a svobod.

Závěrem

Z výše textů uvedených rozhodnutí soudů lze dovodit následující závěry:

- jestliže je výše ceny vyúčtované za poskytnutí služby elektronických komunikací závislá na objemu přenesených dat, není pro účely vyúčtování dostatečným důkazem podrobný výpis připojení obsahující časový údaj o době uskutečnění komunikace a o objemu dat které byly přeneseny,
- pro účely posouzení takového vyúčtování ceny za poskytnutou službu jsou podstatné nejen údaje o objemu přenesených dat, ale také o jejich obsahu, které by tedy měl v souladu s úpravou ZEK provozovatel uchovávat,

- URL adresy mohou být považovány za provozní údaje nezbytné pro vyúčtování ceny za poskytnutou službu,
- uchování URL adres k realizovaným spojením ze strany poskytovatele služby elektronických komunikací za účelem vyúčtování poskytnutých služeb není zásahem do zaručených práv účastníků.

Prevod domény .eu všeobecným soudem

Martin Husovec

Soud	Okresný soud Banská Bystrica
Sp. zn.	16 CbPv 1/2010
Datum	21.5.2012
Dostupnost	blog.eisionline.org; rozhodnutia.sk

Prednedávnom sa Okresný súd Banská Bystrica zaoberal civilnou žalobou o prevod (a podporne o zrušenie) domény „autobazar.eu“. Žalobca teda namiesto riešenia sporu prostredníctvom alternatívneho riešenia sporov podľa Nariadenia č. 874/2004 inicioval priamo súdne konanie. Podanou žalobou sa domáhal určenia povinnosti zdržať sa používania doménového mena www.autobazar.eu formuláciou petitu v nasledovnom znení:

- I. Žalovaný 1/ je povinný z d r ť sa užívania domény www.autobazar.eu, a uhradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo zaplatených súdnych poplatkov a trov právneho zastúpenia, do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
- ii. II. Žalovaná 2/ Obchodná spoločnosť WEBY GROUP, s.r.o., so sídlom Obrancov mieru 1850/60, Zvolen, IČO: 36 046 884 je povinná vykonať prevod domény druhého stupňa „autobazar“ pod internetovou doménou najvyššieho stupňa “.eu“ v prospech obchodnej spoločnosti AUTOBAZAR. EU s.r.o., so sídlom Mnešická 1672, Nové Mesto Nad Váhom a vyznačiť zmenu v príslušnom registri internetových domén takým spôsobom, aby žalobca bol zapísaný ako držiteľ domény „autobazar.eu“ namiesto prvého žalovaného, a umožniť tak žalobcovi nakladať s touto doménou odo dňa uskutočnenia tejto zmeny.
- iii. III. Žalobca je povinný uhradiť žalovanému v 1. rade náklady spojené s registráciou domény v podobe registračného poplatku obvyklého pre registrácie domény najvyššej úrovne .eu podľa cenníka žalovaného v 2. rade platného v čase registrácie doménového mena, t. j. vo výške 9, 80 Eur. bez DPH.
- iv. IV. Žalovaný 1/ je povinný zaplatiť na účet žalobcu do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia primerané zadostučinenie v peniazoch sumu vo výške 2000 Eur spolu s úrokom z omeškania 9% p.a. od právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia.

Alebo

- i. I. Žalovaný 1/ je povinný z d r ť sa užívania domény www.autobazar.eu, a uhradiť žalob-

⁶ V tomto mieste dovolací soud příkladmo odkazuje na ust. § 94 odst. 2 ZEK, který se věnuje povinnostem poskytovatele služby elektronických komunikací v případě přeměrování účastníka na jinou službu, které má za následek zvýšení účtované ceny.

covi trovy konania pozostávajúce zo zaplatených súdnych poplatkov a trov právneho zastúpenia, do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

- ii. II. Žalovaná 2/ Obchodná spoločnosť WEBY GROUP, s.r.o., so sídlom Obrancov mieru 1850/60, Zvolen, IČO: 36 046 884 je povinná zrušiť registráciu domény druhého stupňa „autobazár“ pod internetovou doménou najvyššieho stupňa “.eu“ do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
- iii. III. Žalovaný 1/ je povinný zaplatiť na účet žalobcu do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia primerané zadostučinenie v peniazoch sumu vo výške 2000 Eur spolu s úrokom z omeškania 9% p. a. od právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia.“

Túto žalobnú žiadosť podporil odôvodnením:

Navrhovateľ sa v návrhu vyjadril, že na internete podniká v oblasti automobilov prostredníctvom domény www.autobazar.eu <<http://www.autobazar.eu>>. Navrhovateľ je vykonávateľom práv a povinností z kombinovanej ochrannej známky www.AUTOBAZAR.EU <<http://www.AUTOBAZAR.EU>> registrovanej dňa 12. 08. 2008 na Úrade priemyselného vlastníctva SR pod reg. č. 222354. Od 10. 12. 2009 si právnické osoby so sídlom v EÚ mohli zaregistrovať internacionalizované doménové mená .eu. Žalobca pri pokuse o registráciu domény .eu zistil, že už existuje IDNs doména s rovnakým označením. Následne navrhovateľ oslovil odporcu 1/ o odkúpenie predmetnej domény za poplatok 50 Eur, čo malo predstavovať vynaložené náklady. Odporca 1/ podľa vyjadrenia navrhovateľa túto ponuku odmietol a bol ochotný ju odpredať za sumu 2000 Eur. Navrhovateľ sa ďalej vyjadril, že odporca 1/ konal bez legitímneho cieľa, so zlým úmyslom, čím naplnil článok 10 ods. 1 Nariadenia ES č. 874/2004, a preto predmetná doména podlieha zrušeniu. Podľa tvrdení navrhovateľa sa odporca 1/ mal dopustiť tzv. cybersquattingu, nakoľko si zaregistroval obchodné meno významnej obchodnej spoločnosti s úmyslom neskôr ho výhodne predať. V doplnení žaloby sa navrhovateľ vyjadril, že jediným subjektom oprávneným spravovať registráciu domény www.autobazár.eu je spoločnosť WEBY GROUP, s.r.o., a preto zmenil formuláciu petitu. Podľa tvrdení navrhovateľa, odporca 1/ parazituje na povesti navrhovateľa, čím sa dopúšťa nekalosúťažného konania.

Sudca však žalobu zamietol, pričom okrem iného poznamenal nasledovné:

Čo sa týka kombinovanej ochrannej známky [autobazar.eu](http://www.autobazar.eu) súd má za to, že dominancia ochrannej známky je tvorená grafickým prevedením a slovný prvok [autobazar](http://www.autobazar.eu) predstavuje druhové označenie používané v súvislosti s ojazdenými automobilmi. Samotný názov „autobazar“ podľa názoru súdu ma všeobecnú rovinu bez rozlišovacej spôsobilosti. Právo domáhať sa zameniteľnosti ochrannej známky prináleží voči subjektu, ktorý používa obdobnú,

zameniteľnú grafickú kombinovanú ochrannú známku ako celok a nie iba všeobecný druhový názov [autobazár](http://www.autobazar.eu). Súd poznamenáva, že v zmysle nariadeného predbežného opatrenia bolo v časti, ktorej sa navrhovateľ domáhal zákazu nakladať s doménou odporcu 1/, konanie zastavené. Teda súd mal preukázané, že nie v dôsledku predbežného opatrenia, ale práve správaním odporcu 1/ sporná doména nezasahovala do podnikateľských aktivít navrhovateľa, nakoľko doména odporcu 1/ sa nezobrazovala v internetových vyhľadávačoch a slúžila ako diskusné fórum bez podnikateľského zámeru.

Aby bolo možné porovnávať doménu www.autobazár.eu <<http://www.autobazár.eu>> s chránenou kombinovanou ochrannou známkou navrhovateľa z hľadiska pravdepodobnosti zámeny, musela by tá v obchodnom styku byť spojená s predmetom podnikania navrhovateľa, čo nebol daný prípad. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že odporca 1/ konal nekalosúťažne, či dokonca v rozpore s dobrými mravmi. Súdu nebola preukázaná škoda ktorá mala podľa vyjadrenia navrhovateľa mu vzniknúť a takisto nebolo ani preukázaná príčinná súvislosť späť s legitímne využitou možnosťou prednostnej registrácie za zvýšený poplatok. Naopak z mailovej komunikácie medzi navrhovateľom a odporcom 1/ súdu bola preukázaná ochota odporcu 1/ scudziť spornú doménu za reálne vynaložené náklady, faktúrované faktúrou č. 20097280 na sumu 2391,66 Eur.

Čo sa týka druhej časti navrhovaného petitu, súd poukazuje na čl. 21 ods. 1 Nariadenia Komisie č. 874/2004 má za to, že v jeho kompetencii by bolo zrušenie domény, nie uloženie povinnosti previesť predmetnú doménu.

Komentár

Z rozsudku možno považovať za dôležitý právny názor práve poslednú právnu vetu o nemožnosti prevodu podľa Nariadenia č. 874/2004. Osobne považujem tento názor za nesprávny, a upozorňoval som na neho už vo svojom článku¹ o prevode domén. Tu som poukazoval na to, že čl. 22 ods. 11, ktorý umožňuje prevod doménového mena pre prípad určitých typizovaných registrácií podľa čl. 21 Nariadenia (špekulatívna a abuzívna registrácia), nie je bez ďalšieho je priamo aplikovateľný pred všeobecným súdom. Čl. 22 je nadpísaný “Postup alternatívneho riešenia sporu (ADR)” totiž upravuje iba konanie pred nesúdnym orgánom, ktorý tu nekoná ani ako rozhodcovský súd, ale ako určitý mimosúdny “samoregulačný” orgán. Základný rozdiel spočíva v tom, že alternatívne riešenie sporov nie je spojené so štátnou mocou a je založené na samovykonateľnosti rozhodnutí (prevod je zabezpečovaný priamo doménovou autoritou). Ustanovenie čl. 22 ods. 11 pritom tiež zdôrazňuje, že “V prípade konania proti držiteľovi názvu domény Komisia pre alternatívne riešenie sporu rozhodne, že

¹ HUSOVEC, Martin. Je ešte stále možné žalovať o prevod domény? Revue pro právo a technologie. 2012, č. 6.

názov domény sa zruší, ak zistí, že registrácia je špekulatívna alebo je zneužitá tak, ako je definované v článku 21. Názov domény sa prevedie na navrhovateľa, ak navrhovateľ žiada o tento názov domény a spĺňa všeobecné kritériá oprávnenosti, stanovené v článku 4 ods. 2 písm. b) nariadenia (ES) č. 733/2002.”. Narozdiel od čl. 21 ods. 1, je ustanovenie adresované len orgánu alternatívneho riešenia sporov, nie súdu. Inými slovami je zrejme, že čl. 22 ods. 11 neupravuje žiadny hmotnoprávny nárok, ktorý by bolo možné uplatniť pred vnútroštátnym súdom². Situáciu som následne sumarizoval nasledovne³:

Ak by sa teda žalobca rozhodol namiesto alternatívneho riešenia sporov (ADR) v prípade špekulatívnej registrácie uplatniť nárok na prevod domény spoločne s inými nárokmi pred vnútroštátnym súdom, vyriešenie otázky možnosti prevodu by spočívalo na vnútroštátnom hmotnom práve. Nariadenie, hoc súčasťou tohto vnútroštátneho práva, neposkytuje takýto nárok v inom ako alternatívnom riešení sporu. To je však zároveň aj určitá logická nedokonalosť Nariadenia. Totiž, v prípade vnútroštátneho konania vedeného namiesto ADR, alebo po ADR do 30 dní, by tak mohli byť ohrozené výsledky dosiahnuté spravodlivosti nastolenej vďaka prostriedkom ADR. Určovacou žalobou podľa § 80 OSP o tom, že u úspešného navrhovateľa neexistuje nárok na prevod domény, by tak bolo možné ľahko napadnúť výsledok konania ADR ak vnútroštátne právo neposkytuje tento nárok. Tento problém je vypuklý najmä v Nemecku, kde BGH v prípade shell.de ešte v roku 2002 odmietol prevod domény. Nemecká judikatúra túto nedokonalosť hmotného práva kompenzuje princípom zneužitia výkonu práva, keď takúto určovaciu žalobu ako procesný prostriedok považuje za nedovolený výkon práva (unzulässige Rechtsausübung). Pritom by bolo iste logickejšie ak by vnútroštátny súd v spore o doménu euTLD umožňoval prevod analogickou aplikáciou čl. 22 ods. 11 Nariadenia. Ide totiž bezosporu o logickú (technickú) medzeru (phrasing gap) tohto Nariadenia, pretože spravodlivý výsledok dosiahnutý favorizovaným mimosúdnym riešením sporu je teoreticky možné odvrátiť v súdnom konaní. Per analogiam je preto potrebné aplikovať čl. 22 ods. 11 Nariadenia bez pochyb najmä v súdnom konaní, ktoré jedna zo strán iniciuje po ADR v zmysle čl. 22 ods. 13 Nariadenia.

Vzniká však otázka či pre rovankú nedokonalosť Nariadenia je potrebné per analogiam aplikovať čl. 22 ods. 11 aj tam, kde nebolo vedené ADR, ale bola naopak priamo podaná žaloba na súd. Ak totiž vnútroštátne právo neposkytuje nárok na prevod domény, napr. Nemecko, znamenalo by to, že súdne konanie je na riešenie určitých skutkových stavov (špekulatívnych registrácií) len málo použiteľné. Zároveň vyvstáva otázka, či nie je nezmyselné, že určitý nárok je dostupný v súdnom konaní ohľadom domén euTLD iba vtedy, ak predtým bolo vedené

aj úspešné konanie ADR. Žiadne rozumné zdôvodnenie takejto vnútornej rozpornosti (protoplánovosti [planwidrigkeit]) právneho poriadku nenachádzame. **Sme preto názoru, že čl. 22 ods. 11 by mal byť aplikovaný per analogiam aj v prípade ak je žaloba ohľadom domény euTLD podaná priamo na súd.** Vzniknúť môže len metodologická otázka, či sa ešte stále jedná o logickú (phrasing gap) alebo už teleologickú medzeru (value-deficient gap) v práve.

Z vyššie uvedených dôvod som názoru, že rozhodnutie súdu vo veci autobazar.eu nie je správne ak takto doslovne interpretuje článok 22 Nariadenia.

Zodpovednosť file-sharingovej stránky

Martin Husovec

Soud	Mestský súd v Prahe
Sp. zn.	31 C 72/2011-33
Datum	2.12.2011
Dostupnosť	blog.eisionline.org ¹

Vo februári tohto roku Vrchný súd v Prahe potvrdil rozhodnutie Mestského súdu v Prahe, ktorý zakázal poskytovateľom serveru Share-rapid.cz poskytovať k voľnému stiahnutiu film “Kuky se vrací”. Potvrdil tiež výrok, ktorým prvostupňový súd zaviazal dvoch žalovaných – Jaroslava X a ShareRapid, a. s. - na plnenie vo výške 536.000 Kč.

Prvostupňový rozsudok bol vydaný na základe fikcie uznania nároku žalovaným (§§ 153a, 114b OSŘ), keďže ten sa k žalobe vôbec nevyjadril. Aj odvolanie bolo podané v podstate bez akýchkoľvek argumentov a dokonca náležitostí. Súd pritom v takejto situácii môže schváliť akýkoľvek vykonateľný petít žalobcu, o ktorom by inak bolo možné uzatvoriť súdny zmier (§ 153a ods. 2 OSŘ). Súd preto na základe fikcie podľa § 114b nemohol vydať tento rozsudok pre uznanie len vtedy, ak by to *vylučovala povaha veci*, resp. kogentná právo, alebo ak by bola žaloba *zjavne bezdôvodná*². Keďže predmetnou vecou možno voľne podľa hmotného práva disponovať, a tiež nejde o zjavnú bezdôvodnosť (nárok je aspoň pravdepodobný), súd neskúmal hmotnoprávnu situáciu podrobne. A hoci bolo vo veci vydané aj predbežné opatrenie, ktoré vyžaduje osvedčenie pravdepodobnosti nároku, vzhľadom na absenciu akéhokoľvek odôvodnenia a aplikovania základných princípov zodpovednosti a autorského práva, rozhodnutie nemá čím presvedčiť jeho adresáta. Preto toto **rozhodnutie nepredstavuje žiadny precedens z hľadiska aplikovania princípov zodpovednosti poskytovateľa služieb.**

Žalovaným v spore bol prevádzkovateľ webu share-rapid.cz (právnická osoba) a držiteľ tej istej domény (fyzická osoba). Žalobca sa snažil založiť ich zodpovednosť, aby sa tak domohol zdržovacieho nároku a vydania

² Ibid.

³ Ibid.

¹ Publikované na <http://blog.eisionline.org/2013/09/01/rozhodnutia-prazskych-sudov-vo-veci-share-rapid-cz/>

² *Pozri* R 41/2004 a SJ 103/1998.